

havde opskræmt dem med sit lidenskabelige og overtalende Sprog. Den Aften, da de havde læst hans første store Tale, hvori han ivrede mod Opfattelsen af Biblen som Guds aabenbarede Ord, havde de længe ikke kunnet falde i Søvn for urolige og forknytte Tanker. Men endnu stærkere havde senere Pastor Magensen rystet Grundvolden for deres Gudstro ved sit Skrift om Helved og Helvedstraffene. Tre Aftener i Træk havde de læst Skriftet igennem, før de vilde tro paa, at de havde forstaaet det rigtigt. De havde sagt til hinanden, at naar der ingen Djævel var længer og ingen evig Straf og altsaa helleringen evig Løn; naar endog Præsterne ikke mere turde udtale sig om Livet efter Døden; naar Troen ikke var en Forvisning om det, vi ikke kunde se — hvad var da Kristendom? Hvad var da Tro? ... Alt vaklede tilsidst for dem. Og det nyttede ikke, at de lukkede de farlige Bøger og en Tid holdt sig borte fra Møderne. Tankerne lod dem ikke Ro i deres Ensomhed, Tvivlene blev ved at forfølge dem og fordrede Afgørelse! ... Nu havde de ikke længer kunnet bære Uvishedens Byrde. Trods trange Kaar brød de op fra deres Hjem, gav deres Børn og Ejendom i fremmedes Varetægt og sad nu her efter den døgnlange Rejse, alene betagne af Tanken om at faa Klarhed over sig selv, at komme til Sandheds Erkendelse og genvinde Hjertets tabte Fred og Lykke.

II

Imidlertid var der ogsaa bleven livligt henne i „Sandingehus“. Mens Folket forventningsfuldt lejrede sig om selve Skuepladsen for de kommende Dages betydningsfulde Begivenheder, samlede de agerende i Kulissen hos Fru Gylling.

Saa godt som alle Menighedens mere bekendte Personligheder havde indfundet sig. Der var Præster, Højskolefolk, Rigsdagsmænd, ja endog en bekendt Universitetsprofessor, der vel egentlig ikke hørte til Kresen, men hvis Nærværelse man ikke desmindre satte særlig Pris paa som et Vidnesbyrd om Videnskabens endelige Anerkendelse af Vennesamfundets aandelige Opdykningsarbejde. Stor Opsigt vakte som sædvanlig Vilh. Pram,